

Sygn. akt III AUa 836/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **W. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.**

na skutek skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2014 r. sygn. akt IV U 11/14 oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 listopada 2014 r. sygn. akt III AUa 181/14

p o s t a n a w i a :

odrzuć skargę o wznowienie postępowania.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 836/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. D. w skardze z dnia 9 czerwca 2015 r. wniósł o wznowienie postępowań prowadzonych w pierwszej oraz drugiej instancji zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 181/14, którym oddalono apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 stycznia 2014 roku w sprawie o sygn. VI U 11/14, oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 29 listopada 2013 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie przesłanki posiadania co najmniej 25 letniego stażu pracy.

W uzasadnieniu skargi, wskazując na art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 39 poz. 353 ze zm.) wnioskodawca podniósł, że istnieją środki dowodowe, które mogą mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W dalszej części skargi wnioskodawca podniósł także, że wbrew ustaleniom zarówno organu rentowego, jak i sądów obu instancji, posiada on ponad 25 lat stażu pracy oraz, że pracę świadczył w warunkach szczególnych. Nadto ubezpieczony wskazał, że w tej chwili jest on osobą niezdolną do pracy zawodowej.

Wskazując na powyższe wnioskodawca zażądał uchylenia wyroków i przyznania mu prawa do spornego świadczenia

W odpowiedzi na skargę W. D. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o jej oddalenie.

Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie wykazał żadnych nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł on skorzystać w poprzednim postępowaniu. Przedłożone dokumenty bowiem nie mają wpływu na wynik sprawy.

Postanowieniem z dnia 7 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przekazał skargę o wznowienie postępowania do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu, jako nieoparta na ustawowej podstawie.

Sąd Apelacyjny wyjaśnia, że możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek:

- a. wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane,
- b. możliwości ich wpływu na wynik sprawy,
- c. niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że podstawą wznowienia nie może być środek dowodowy, który powstał dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., sygn. III PZP 63/68, OSNC 1969, nr 12, poz. 208). Ocena zaś, że strona nie mogła w poprzednim postępowaniu powołać określonych okoliczności faktycznych i środków dowodowych powinna być dokonywana według wzorca obiektywnego. Określona w art. 403 § 2 k.p.c. podstawa skargi o wznowienie postępowania nie zachodzi, jeżeli w poprzednim postępowaniu istniała obiektywna możliwość powołania się na okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, a zaniechanie strony w tym przedmiocie było następstwem jej zaniechań, opieszałości, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., sygn. II CKN 807/98, LEX nr 78214). Fakty ujawniane, czyli te, które strona powinna znać, tj. miała możliwość dostępu do nich, nie są objęte hipotezą tego przepisu. Przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. możliwość żądania wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu stanowi przesłankę, która nie uległa zmianom od chwili wejścia w życie kodeksu postępowania cywilnego i której wykładnia jest utrwalona i stabilna. Później wykryte dowody, to dowody istniejące już w czasie prowadzenia zakończonemu prawomocnie postępowania, lecz wówczas stronie nie znane. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, zaaprobowanym przez doktrynę, muszą to być okoliczności lub środki dowodowe, które istniały już w czasie trwania poprzedniego postępowania, lecz nie były znane stronie i z tej przyczyny nie mogły być przez nią wykorzystane w tym postępowaniu. Muszą to być przy tym takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, do których strona nie miała dostępu i nie mogła ich znać. Nie stanowi zatem podstawy wznowienia ani środek dowodowy powstały po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, ani istniejący przed jego wydaniem i znany stronie, którego w poprzednim postępowaniu nie powołała, choć istniała taka możliwość i obiektywna potrzeba. Chodzi o to, aby okoliczności faktyczne lub środki dowodowe zostały wykryte po prawomocnym zakończeniu poprzedniego postępowania, a więc o takie okoliczności lub środki dowodowe, o których strona dopiero wówczas powzięła wiadomość w sposób pozwalający na ich powołanie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48, z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZ 18/10, niepubl., z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, niepubl., z dnia 26 stycznia 2011 r., II UZ 42/10, niepubl., z dnia 1 kwietnia 2011 r., III CZ 13/11, niepubl., z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, niepubl. i z dnia 25 maja 2011 r., II CZ 20/11, niepubl.). Później wykryte dowody, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c., to dowody istniejące już w czasie prowadzenia

zakończonego prawomocnie postępowania, lecz wówczas stronie nie znane (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2012 r., sygn. II CZ 83/12, LEX nr 1228796). Tymczasem analiza przedłożonej przez wnioskodawcę wraz ze skargą o wznowienie postępowań faktury z dnia 9 czerwca 2015 r. nie pozostawia wątpliwości, że powstała one już po dacie ogłoszenia prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 listopada 2014 r. roku. Nadto zaświadczenia lekarskie oraz pismo z Kancelarii Sejmu, były znane ubezpieczonemu i miał on możliwość uzyskania ich oraz przedłożenia w toku postępowania sądowego o prawo do emerytury. Obecnie więc przedłożone dowody nie są nowymi dowodami w myśl art. 403 § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny podkreśla także, że nawet gdyby przedłożone dokumenty uznać za dopuszczalne na gruncie art. 403 § 2 k.p.c. to i tak w świetle skarżonych rozstrzygnięć Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego, nie byłyby one przydatne dla udowodnienia okoliczności istotnych dla sprawy. Należy bowiem mieć na uwadze, iż przedmiotowe postępowanie miało na celu ustalenie, czy wnioskodawcy przysługuje prawo do świadczenia emerytalnego na gruncie art. 184 w związku z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Wnioskodawca nie spełnił jednak przesłanki ustawowej posiadania co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, co skutkowało oddaleniem odwołania, a następnie apelacji. W związku z powyższym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mogłyby mieć jedynie dowody, wskazujące że ubezpieczony wykonywał pracę i odprowadzał z tego tytułu składki na ubezpieczenia społeczne, co uzasadniałoby dalsze badanie sprawy pod kątem możliwości przyznania świadczenia emerytalnego.

W związku z tak poczynionymi ustaleniami, mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę o wznowienie postępowania, jako nieopartą na ustawowej podstawie.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko